

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 322/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária B., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 26 ods. 1, čl. 26 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/45/2010 zo 14. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 190-PLO/O-2905/2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. marca 2011 v konaní sp. zn. 5 SŽ 22/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2011 doručená sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a čl. 26 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 dohovoru rozhodnutím R. (ďalej len „Rada“) č. RP/45/2010 zo 14. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 190-PLO/O-2905/2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 10. marca 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽ 22/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Rada uznesením z 25. mája 2010 začala proti sťažovateľovi správne konanie sp. zn. 190-PLO/O-2905/2010 vo veci možného porušenia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“).

Rada rozhodnutím č. RP/45/2010 zo 14. septembra 2010 konštatovala, že sťažovateľ *„porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 12.04.2010 o cca 17:12 hod. odvysielal v programe Prvé noviny a.s. glosu Protokolárna ľútosť, ktorá svojím obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahla do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky...“*. Za takto vymedzený správny delikt Rada uložil sťažovateľovi *„podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5.000,- €...“*.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Rada citovala text monitorovaného príspevku:

„Pád poľského lietadla s prezidentským párom je obrovská ľudská tragédia.

Celé Poľsko smúti a politici mu vyjadrujú viac alebo menej úprimnú sústrasť. Vyžaduje to diplomatický protokol.

Takže aj rusofilní slovenskí politici, hoc na silu, ale vytlačia nejakú slzu nad smrťou rusofóbného L. K.

Svoj žiaľ prejavujú aj bežní občania, ktorých k tomu nijaký protokol netlačí.

Židia, homosexuáli, liberáli, feministky i ľavicoví intelektuáli trpkó ľutujú smrť muža, ktorý reprezentoval extrémny poľský konzervativizmus, symbol krajiny, kde sa ľudia, ktorí nie sú heterosexuálni bieli katolícki Poliaci, rodia za trest.

Je mi ľúto, ale ja Poliakov neľutujem. Ja im závidím.“

Za problematické z hľadiska predmetu konania považovala Rada predovšetkým posledné dve vety príspevku. K sťažovateľovej obrane uviedla, že nespochybňuje jeho cieľ, ktorým *«bolo v rámci samostatného programu Prvé noviny, a. s., poskytnúť priestor osobitnému publicistickému žánru prezentujúcemu subjektívny pohľad moderátora na spoločenskú udalosť, a to využitím pre glosu charakteristických prostriedkov – kritika, sarkazmus, irónia. Obsah vyjadrení a názorov prezentovaných autorom glosy bol reakciou na konkrétnu spoločenskú a politickú udalosť z kritického až sarkastického pohľadu, avšak i s prejavom ľudskosti. Irónia, či sarkazmus boli primárne použité ako výrazový prostriedok autorom zvolenej žurnalistickej formy na prezentovanie jeho názoru na danú udalosť. Subjektívny, kritický a ironický sarkazmus autora bol však orientovaný aj na vyjadrenie jeho postoja k smrti prezidenta Poľskej republiky, a to slovami, cit.: „ja Poliakov neľutujem, ja im závidím“, z čoho podľa názoru Rady plynie prezentovanie autorovho pozitívneho postoja k tejto udalosti.»* Podľa názoru Rady *„z obsahu predmetnej glosy, najmä jej záverečnej vety vyplýva autorov postoj k smrti prezidenta Poľskej republiky, ktorý naznačuje, že túto udalosť víta a neprejavuje nad ňou ľútosť. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o hlavu štátu, bola z pohľadu individualizácie subjektu v zmysle naplnenia skutkovej podstaty podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. táto osoba dostatočne individualizovaná, navyše išlo o osobu známu širokej verejnosti v dôsledku jej pôsobenia v politickom dianí.“*

Rada pripustila, *«že snahou účastníka konania bolo sprostredkovať respondentovi osobitnou formou subjektívny názor glosátora na významnú a aktuálnu spoločensko-politickú udalosť. Spôsob a forma spracovania predmetnej témy, s poukázaním na záverečné vyjadrenie autora glosy, v ktorom vyjadril svoj postoj, resp. „neľútosť“ nad tragickou smrťou poľského prezidenta bol podľa názoru Rady v rozpore s právom na zachovanie ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta... Spôsob, akým bol tento postoj autora*

glosy spracovaný a sprostredkovaný divákovi považuje Rada za nevhodný a dehonestujúci vo vzťahu k tejto osobe.».

K problému konfliktu slobody prejavu na jednej strane a ochrany ľudskej dôstojnosti na strane druhej pri posudzovaní veci Rada uviedla, že *„spôsob spracovania predmetného príspevku a obsah odvysielaných vyjadrení mal vo vzťahu k zosnulému prezidentovi Poľskej republiky... difamujúci charakter v takej miere, v akej to predpokladá zákonná dispozícia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. Z uvedeného dôvodu bolo podľa názoru Rady obmedzenie slobody prejavu v podobe vyvodenia deliktuálnej zodpovednosti voči účastníkovi konania nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, tzn. odôvodňovalo naliehavú sociálnu potrebu a sledovalo legitímny cieľ, spočívajúci v ochrane právom chránených záujmov dotknutej osoby, a to práva na zachovanie jej ľudskej dôstojnosti.“.*

Rozhodnutie Rady napadol sťažovateľ opravným prostriedkom podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii a podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V prvom rade v ňom formuloval názor o nesprávnom výklade Rady, ktorý bol použitý na zhodnotenie záveru spornej glosy. Hodnotenie bolo podľa jeho názoru vykonané *„bez akejkoľvek opory v logickom alebo gramatickom výklade a hlavne bez opory v zákone“.* Proti vyváženiu v kolízii stojacej slobody prejavu a práva na ochranu ľudskej dôstojnosti Radou sťažovateľ namietal, že je *„značne subjektívne“* a navodzuje *„zdanie snahy sankcionovať za vyjadrenie politického názoru“.* Autor glosy sa totiž podľa sťažovateľa *«nevyjadruje k osobe zosnulého prezidenta inak ako tak, že je reprezentantom „extrémneho poľského konzervativizmu“, čo však nie je označenie difamujúce, ale zodpovedá politickej skutočnosti».* Sťažovateľ potom v opravnom prostriedku argumentoval aj nedostatočným odôvodnením sumy uloženej sankcie, vyjadrením pochybností o tom, či možno zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti osoby, ktorá už nie je subjektom práv, pretože zomrela, ako aj procesnými pochybeniami (zameniteľná identifikácia skutku vo výroku rozhodnutia Rady, upretie práva vyjadriť sa ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam a dôkazom).

Vo svojom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku Rada zopakovala zásadné dôvody svojho rozhodnutia a zdôraznila, že sťažovateľ nijak argumentačne nepodložil

tvrdenia o nesprávnom výklade Rady z logického a gramatického hľadiska. Rada odmietla aj tvrdenia sťažovateľa o postihu za vyjadrenie politického názoru. Podľa nej totiž *„z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hodnotenia poľského prezidenta autorom glosy nepovažuje Rada z hľadiska predmetného ustanovenia za problematiku“*. Rada vzhľadom na kontext príspevku dospela k záveru, že záverečná veta glosy sa *„vzťahuje na úmrtie poľského prezidenta“*. Rada takisto nesúhlasila s námietkami sťažovateľa o nedostatočnej identifikácii skutku vo výroku rozhodnutia, o neumožnení sťažovateľovi vyjadriť sa k rozhodujúcim skutočnostiam a dôkazom a o nedostatočnom odôvodnení sumy uloženej pokuty. Vo väzbe na obranu sťažovateľa tiež zdôraznila, že *„právny poriadok Slovenskej republiky priznáva ochranu osobnostnej zložke jedinca aj po jeho smrti“*.

Najvyšší súd rozsudkom z 10. marca 2011 v konaní sp. zn. 5 Sž 22/2010 napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. Na základe zistenia, že skutkový stav medzi účastníkmi konania nie je sporný, tak bolo úlohou najvyššieho súdu posúdiť právnu stránku veci. Vyjadril súhlas *„so stanoviskom odporkyne, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že v preskúmanom konaní Rada v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. Taktiež správna úvaha, ktorú odporkyňa použila v napadnutom rozhodnutí vychádza z logických argumentov. Námietku navrhovateľa o snahe odporkyne sankcionovať ho za vyjadrenie politického názoru Najvyšší súd považuje za neopodstatnenú.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom vrátane priloženého záznamu § 250q ods. 1 veta druhá OSP v súlade s názorom odporkyne mal za to, že predmetná glosa, vzhľadom na svoj obsah a spôsob svojho spracovania hrubo zasiahla do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky. Taktiež podľa Najvyššieho súdu predmetná glosa obsahovala vyjadrenia, ktoré mali voči zosnulému prezidentovi Poľskej republiky zneuctujúci (difamujúci) zásah.“

Stotožniac sa s názormi Rady považoval najvyšší súd za nedôvodné aj ostatné námietky prednesené sťažovateľom v opravnom prostriedku (upretie práva vyjadriť sa k rozhodujúcim skutočnostiam a dôkazom, nedostatočné odôvodnenia sumy uloženej

pokuty, identifikácia skutku vo výroku rozhodnutia Rady, problém spôsobilosti mŕtvej osoby byť nositeľom práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti).

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ zotrval na svojej obrane použitej už v predchádzajúcom konaní. Zdôraznil, že autor glosy sa v jej závere *«nevyjadruje k smrti tragicky zosnulého poľského prezidenta, ale sa vyjadruje k L. K. ako k osobe, ktorá počas života reprezentovala „extrémny poľský konzervativizmus“ s jeho negatívnym postojom k homosexuálnej menšine, umelým prerušeniam tehotenstva, feministickým hnutiam, liberálnym myšlienkam a kategorickým postojom v morálnych otázkach; politika L. K. sa vyznačovala veľkým napojením na poľskú Rímskokatolícku cirkev, ako aj fobiou k všetkému ruskému. Označenie poľského prezidenta ako politika, ktorý reprezentoval vyššie uvedené postoje, nemalo difamujúci charakter, ale zodpovedal politickej realite, a v danom prípade sťažovateľ odvysielal názor redaktora jednak na osobu zosnulého poľského prezidenta ako politika a jednak na politiku, ktorej bol... reprezentantom. Prejav politického názoru redaktorom v glose Protokolárna ľútosť plne požíva ochranu práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR.»*.

Podľa sťažovateľa záverečnú vetu glosy treba vnímať v kontexte vyjadrení glosátora o postojoch zosnulého poľského prezidenta k homosexuálom, liberálne zmýšľajúcim, k feministom a pod. Všetci títo *„nemusia ľutovať stratu L. K. ako politika, ktorý proti ich názorom a presvedčeniu rázne vystupoval“*, nemusia sa *„konfrontovať s politikou, ktorú tragicky zosnulý prezident razil a ktorá bola podľa glosátora netolerantná až agresívna“*.

Sťažovateľ poukazujúc na prvú vetu sporného príspevku zdôraznil, že *«tieto slová glosátora nemožno vnímať inak ako prejav ľúlosti nad tragédiou pádu poľského prezidentského špeciálu a smrti poľského prezidenta. ... Nakoniec aj samotná Rada konštatovala v odôvodnení svojho rozhodnutia č. RP/45/2010, že v úvode glosy Protokolárna ľútosť glosátor vyjadril, citujeme „ľudský a sústrastný postoj k tejto tragickej udalosti ako celku“*. V kontexte citovaného konštatovania Rada následne rozporuplne až nelogicky uvádza ako hlavný dôvod porušenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. skutočnosť, že sťažovateľ mohol vyjadriť súhlas so smrťou bývalého poľského prezidenta.

V týchto dvoch vyjadreniach videl sťažovateľ zásadný nelogický rozpor. A najvyšší súd... si tento nelogický rozpor v tvrdeniach Rady osvojil...».

Sťažovateľ tvrdí, že v celom spornom príspevku „*neboli explicitne prezentované slová, z ktorých by Rada mohla usúdiť a Najvyšší súd... tento úsudok potvrdiť, že glosátor súhlasí so smrťou poľského prezidenta...; možno by z nich bolo možné vyvodiť, že ho smrť poľského prezidenta emocionálne nezasiahla, ale určite nie, že súhlasí s jeho smrťou alebo ju víta. Pri posudzovaní predmetu správneho konania rada, ako aj Najvyšší súd... dospeli k nesprávnemu záveru, keď emocionálnu ľahostajnosť glosátora k smrti L. K. nelogicky zamenili so súhlasom s jeho smrťou. Záver glosy obsahovo, resp. systematicky nasleduje za vyjadreniami glosátora ohľadne politického profilu zosnulého poľského prezidenta, nemožno teda pochybovať, že glosátor sa zameral na glosovanie politických názorov zosnulého politika, pričom kritické slová na adresu politického razenia L. K. nemožno považovať za zásah do jeho ľudskej dôstojnosti, a to aj z toho dôvodu, že L. K. bol vrcholovým politikom, u ktorých sa predpokladá väčšia tolerancia kritiky voči ich osobe ako u súkromnej osoby.*“.

Sťažovateľ rovnako podčiarkol, že odvysielaný príspevok nemal spravodajský charakter. Išlo o glosu, teda publicistický žáner, ktorého „*neodmysliteľnou súčasťou... je takisto kritické, expresívne, extrémne vyjadrenie redaktora s príznačnými prvkami hyperbolizácie, prehánania, irónie, sarkazmu a nadsázky. Glosa ako publicistický žáner je charakteristický prezentáciou vysoko subjektívnych hodnotiacich komentárov.*“.

Na podklade v sťažnosti citovaných judikátov ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažovateľ uzavrel, že Rada i najvyšší súd „*sankcionovali sťažovateľa za prejavenie názoru k osobe L. K. ako politika, čím porušili právo sťažovateľa na slobodu prejavu*“.

Porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy vidí sťažovateľ v potvrdení nedostatočného opisu skutku, ktorý mu bol kladený za vinu najvyšším súdom. Sťažovateľ tvrdí, že „*Rada síce vo výroku svojho rozhodnutia... vymedzila čas spáchania správneho deliktu (12.04.2010 o cca 17:12 hod.), spôsob spáchania správneho deliktu*

(odvysielanie glosy Protokolárna ľútosť v rámci programu Prvé noviny) ako aj správny delikt (obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky), avšak sťažovateľ má za to, že ak Rada dospela k záveru, že sťažovateľ porušil zákon a zasiahol do ľudskej dôstojnosti L. K. odvysielaním záverečnej vety, táto skutočnosť mala byť uvedená vo výroku rozhodnutia Rady... Len takto formulovaný výrok rozhodnutia Rady... by bol plne v súlade s odôvodnením... Spôsob spáchania správneho deliktu nespočíval v odvysielaní glosy Protokolárna ľútosť ako takej, ale údajne iba odvysielaním jednej, záverečnej vety v glose; len túto vetu Rada ako aj Najvyšší súd..., ako vyplýva z odôvodnení napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu..., ako aj rozhodnutia Rady, považovali za problematickú a znevažujúcu tragicky zosnulého poľského prezidenta... Máme za to, že výrok rozhodnutia Rady je v rozpore s odôvodnením jej rozhodnutia, čo zakladá vadu arbitrárnosti rozhodnutia Rady, ktorú Najvyšší súd... svojim napadnutým rozhodnutím neodstránil.“.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu vidí sťažovateľ aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Podľa jeho názoru „*po citácii zákonných ustanovení v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré Najvyšší súd... pri rozhodovaní aplikoval, sa ďalej Najvyšší súd... obmedzil už iba na všeobecné konštatovanie, že súhlasí so stanoviskom Rady, bez toho, aby v odôvodnení čo len náznakom vyslovil, prečo tak robí. Ide o holé konštatovania bez odôvodnenia. Takto bez odôvodnenia sa Najvyšší súd... vyjadril vo vzťahu ku skutkovému stavu, keď vyslovil, že súhlasí so stanoviskom Rady, resp. že námietku navrhovateľa (sťažovateľa) o snahe Rady sankcionovať ho za vyjadrenie politického názoru považuje za neopodstatnenú, ďalej sa Najvyšší súd... bez odôvodnenia vyjadruje vo vzťahu k správnej úvahe správneho orgánu, keď bez ďalšieho vyslovil, že správna úvaha, ktorú Rada použila, vychádza z logických argumentov.“. Z napadnutého rozsudku tak podľa sťažovateľa „*nemožno ani len náznakom ustáliť, aké dôvody vzal na zreteľ, keď potvrdil rozhodnutie Rady. Nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu vyvoláva u účastníkov konania oprávnené pocity, že príslušný súd pri rozhodovaní veci postupoval svojvoľne.“.**

Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti M., s. r. o., na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/22/2010 zo dňa 10.03.2011 ako aj rozhodnutím R. č. RP/45/2010 zo dňa 14.09.2010 porušené bolo.

2. Základné právo spoločnosti M., s.r.o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/22/2010 zo dňa 10.03.2011, ako aj rozhodnutím R. č. RP/45/2010 zo dňa 14.09.2010 porušené bolo.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.03.2011 sp. zn.: 5Sž/22/2010 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.066,- EUR, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa spoločnosti M., s. r. o., so sídlom B., trovy konania o podanej ústavnej sťažnosti pred Ústavnému súdu Slovenskej republiky vo výške 314,18 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať

idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie jeho označených práv rozhodnutím Rady č. RP/45/2010 zo 14. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 190-PLO/O-2905/2010, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc meritórne sa ňou zaoberať.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd stabilne odvodzuje dôsledné uplatňovanie princípu subsidiarity svojej právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovanú ochranu.

Napadnuté rozhodnutie Rady je rozhodnutím orgánu verejnej správy, proti ktorému je podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje najvyšší súd. Z toho vyplýva, že ak k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť rozhodnutím Rady o uložení sankcie za správny delikt, potom poskytovanie ochrany týmto právam tvorilo súčasť kompetencie (a teda aj právomoci) najvyššieho súdu ako súdu konajúceho o opravnom prostriedku podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. To vylučuje právomoc ústavného súdu vecne prejednávať predmetnú časť sťažnosti, v dôsledku čoho ju ústavný súd musí odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha

ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

2.1 Z obsahu sťažnosti i z jej príloh ústavný súd zistil, že v konaní o opravnom prostriedku sťažovateľa, ktorý podal proti rozhodnutiu Rady, nebol sporným skutkový stav veci. Preto svoj prieskum napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd orientoval na zásadnú sťažnostnú námietku, ktorá smerovala k meritórnemu právnemu hodnoteniu skutkovo nesporných faktov. Vzhľadom na to bolo potrebné zaoberať sa nielen napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ale aj ústavnou kvalitou rozhodnutia Rady, ktoré najvyšší súd v konaní o opravnom prostriedku sťažovateľa preskúmaval a následne potvrdil.

Pre rozhodnutie o prerokúvanej časti sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu majú v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy význam viaceré už ustálené názory ústavného súdu.

Predovšetkým ústavný súd štandardne judikuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V konečnom dôsledku teda ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnuté právne názory najvyššieho súdu iba v prípade, ak by tieto boli svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. II. ÚS 333/2010).

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Posúdenie, či odvysielaný sporný príspevok je potrebné subsumovať pod citované ustanovenie zákona o vysielaní a retransmisii, je vecou vyvažovania dvoch v konflikte stojacich základných práv. Ide o slobodu prejavu a o právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti. Toto posúdenie je podľa právneho poriadku v kompetencii Rady a preskúmať

ho v rámci konania o opravnom prostriedku je oprávnený najvyšší súd. Uvedená konštrukcia vytvára pre zásahy zo strany ústavného súdu priestor iba v prípadoch skutočne extrémneho vybočenia Rady, prípadne najvyššieho súdu od stabilizovaných interpretačných praktík, pričom toto vybočenie by muselo byť výrazom zjavnej svojvôle a opustenia elementárnych pravidiel formálnej logiky, ktoré charakterizujú nielen dokazovanie v právom regulovanom aplikačnom procese, ale aj právne hodnotenie ustáleného skutkového stavu.

Obsah odôvodnenia rozhodnutia Rady, ktorý je v zásadných statiach doslovne citovaný v časti I odôvodnenia tohto uznesenia, nesignalizuje podľa názoru ústavného súdu vymedzené vady, ktoré by zakladali potrebu prijatia sťažnosti v tu posudzovanej časti na ďalšie konanie.

Zásadnou otázkou, na ktorú Rada a najvyšší súd dávajú opačnú odpoveď v porovnaní so sťažovateľom, je postoj autora glosy k smrti poľského prezidenta. Kým podľa Rady a najvyššieho súdu glosátor vyjadroval neľútosť nad smrťou L. K., sťažovateľ tvrdí, že šlo len o kritiku K. ako politika, a to prostriedkami typickými pre glosu (irónia, sarkazmus, subjektivismus).

Ústavný súd bez ambície zasahovať do právneho posúdenia veci Radou a najvyšším súdom v miere, ktorá mu ako súdnemu orgánu netvoriacemu súčasť všeobecného súdnictva neprináleží, konštatuje, že text príspevku nepochybne môže u poslucháča (diváka) vytvoriť presvedčenie, že aj keď *„pád poľského lietadla s prezidentským párom je obrovská ľudská tragédia“*, smrť poľského prezidenta, ktorý sa vyznačoval takým názorovým extrémizmom, že v Poľsku *„sa ľudia, ktorí nie sú heterosexuálni bieli katolícki Poliaci, rodia za trest“*, predstavuje úľavu pre všetky dotknuté spoločenské skupiny v miere, ktorú treba obyvateľom Poľskej republiky závidieť. Naznačený výklad sa však nesporne bytostne dotýka úmrtia L. K., pričom tento fakt (smrť prezidenta) je bodom, v ktorom už nemožno osobu človeka a osobu politika celkom jednoznačne od seba oddeliť. Relácia k smrti poľského prezidenta sa v texte príspevku neobjavuje len v prvej vete, ale aj v ďalších častiach (v štvrtej vete i v šiestej vete), a napokon aj samotný sťažovateľ v odôvodnení

svojej sťažnosti na pozadí negatívneho hodnotenia jeho politiky pripustil vlastný postoj emocionálnej ľahostajnosti k smrti poľského prezidenta.

Ak v dôsledku uvedených skutočností a načrtnutého možného výkladu Rada ustálila, že príspevok sa netýkal len L. K. ako politika, ale aj ako človeka, nemožno jej právnym záverom vytknúť ústavnú nekonformitu. To isté potom platí aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa s názormi Rady stotožnil. Ústavný súd práve s ohľadom na akceptáciu záveru, že príspevok sa dotýkal aj ľudského rozmeru L. K., nevezal do úvahy sťažovateľom citované judikáty ESLP, ktoré sa nevzťahujú na prípad kritiky politika iniciovanej príležitosťou jeho smrti. Veď i samotná Rada v konaní pred najvyšším súdom potvrdila, že *„hodnotenia poľského prezidenta autorom glosy nepovažuje... za problematické“*, a preto akceptovateľnosť v príspevku prezentovanej kritiky L. K. ako politika nie je sporná.

Ústavný súd tak k tejto časti sťažnosti uzatvára, že Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysvetlila úvahy, ktoré ju viedli ku končenému úsudku o predmete konania. Zohľadnila pritom v relevantnej miere aj stanoviská sťažovateľa. Vysporiadala sa s charakterom glosy ako publicistického žánru, neopomenula, že v spornej glose boli hodnotené aj postoje L. K. ako politika (čo plne rešpektovala), zároveň však berúc do úvahy štruktúru príspevku a súčasne príspevok ako celok dospela k záveru, *„že miera sarkazmu a irónie použitá v predmetnom príspevku (glose) bola natoľko vysoká, že odvysielané vyjadrenia svojím obsahom a spôsobom spracovania boli spôsobilé zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta poľskej republiky...“*. Najvyšší súd sa v rámci prieskumu rozhodnutia Rady s jej závermi stotožnil, preto jeho rozsudok nepovažuje ústavný súd vo svetle meritórnej sťažovateľovej kritiky za ústavne neakceptovateľný.

2.2 Porušenie základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľ videl aj v postoji najvyššieho súdu k problému jednoznačnej identifikácie skutku, za ktorý bol sťažovateľ Radou sankcionovaný.

Medzi účastníkmi konania nie je sporná formálna podoba výroku rozhodnutia Rady. Najvyšší súd ju popísal tak, že *„vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas*

spáchania správneho deliktu – 12.04.2010 o cca 17:12 hod. spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie glosy Protokolárna ľútosť v rámci programu Prvé noviny, a. s., a je konkrétne uvedený i správny delikt – obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku, zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky“.

Na základe textu príspevku možno jednoznačne uzavrieť, že tento iba ako celok je spôsobilý dôkladného posúdenia z pohľadu citovaného § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, a aj jeho dve posledné vety vzbudili pozornosť Rady (a viedli k začatiu konania o správnom delikte sťažovateľa) len v štruktúre tvoriacej ho ako celok. Nemožno preto akceptovať námietku sťažovateľa uvedenú v sťažnosti, že „*ak Rada dospela k záveru, že sťažovateľ porušil zákon a zasiahol do ľudskej dôstojnosti L. K. odvysielaním záverečnej vety, táto skutočnosť mala byť uvedená vo výroku rozhodnutia Rady č. RP/45/2010*“. Nad všetky pochybnosti možno ustáliť, že izolované vety „*Je mi ľúto, ale ja Poliakov neľutujem. Ja im závidím.*“ nie sú spôsobilé byť predmetom žiadneho posudzovania, a to nielen právneho. Samy osebe nemajú žiadnu výpovednú hodnotu, lebo ani v základoch nedisponujú potenciálom informovať o dôvodoch závidisti voči Poliakom, resp. o dôvodoch, prečo ich netreba ľutovať. Len spolu s ostatnými tvrdeniami obsiahnutými v príspevku môžu tieto vety byť spôsobilým predmetom posúdenia, či ich odvysielaním bol spáchaný správny delikt podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Preto ani námietku sťažovateľa týkajúcu sa identifikácie skutku vo výroku rozhodnutia Rady nepovažoval ústavný súd za dôvodnú.

2.3 Poslednou námietkou sťažovateľa, ktorá mala preukázať porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo tvrdenie o nedostatočnosti odôvodnenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd k tejto časti považuje za potrebné uviesť, že v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku rozhoduje všeobecný súd o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 OSP). Najvyšší súd v tejto súvislosti správne poukázal aj na ustanovenie § 250i ods. 2 OSP

zakotvujúce požiadavku tzv. plnej jurisdikcie, ktorá znamená, že súd pri prieskume tam uvedených administratívnych rozhodnutí „*nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia... Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom...*“.

System plnej jurisdikcie v spojení so skutočnosťou, že v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa preskúmavajú neprávoplatné rozhodnutia, vedie ústavný súd k záveru o použiteľnosti jeho ustáleného názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, aj na vzťah medzi rozhodnutím Rady ako správneho orgánu a rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý bol výsledkom preskúmania rozhodnutia Rady.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že odôvodnenie meritórneho rozhodnutia najvyššieho súdu je naozaj odôvodnené úsporne. Vychádzajúc však z názoru o jednotnosti odôvodnenia rozhodnutia Rady a rozhodnutia najvyššieho súdu však ústavný súd nepovažuje kvalitu odôvodnenia v sťažovateľovej veci za ústavne neakceptovateľnú.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je teda aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP a táto norma sa uplatňuje aj v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v opravnom konaní (m. m. II. ÚS 78/05).

Účelom požiadavky na kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia v požadovanej miere je úsilie, aby účastník konania, ktorému je rozhodnutie adresované, mal možnosť porozumieť dôvodom, pre ktoré súd určitým spôsobom rozhodol. Preto, ak Rada zdôvodnila svoje rozhodnutie náležite (to sťažovateľ nenamieta), následne sťažovateľ dôvody opravného prostriedku formuloval všeobecne, resp. neuviedol žiadne prípustné nové skutočnosti, ani nepredstrel nové dôkazy, potom je z hľadiska ústavnej kvality odôvodnenia akceptovateľné aj také odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom tento len krátko odkázal na dôvody rozhodnutia Rady a vyjadril svoje stotožnenie sa s nimi.

Ústavný súd v tejto súvislosti zvyčajne zdôrazňuje práve fakt veľmi všeobecného charakteru námietok a dôvodov, ktoré predniesol sťažovateľ v opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu Rady. Tie mali skôr charakter všeobecne vyjadreného nesúhlasu s právnym hodnotením Rady (argument nelogickej a čisto subjektívnej konštrukcie, neadekvátne použitie a nesprávny gramatický výklad textu príspevku Radou, subjektívnosť a nepodloženie právnych záverov Rady) bez toho, aby sťažovateľ predniesol relevantnú argumentáciu odlišnú od vyjadrenia, ktoré Rade predložil v priebehu správneho konania, a ktorá by mala význam pre prieskum zo strany najvyššieho súdu. Za daných okolností nemožno podrobiť ústavnej kritike odôvodnenie najvyššieho súdu, ktorý len odkázal na právne závery Rady a stotožnil sa s nimi.

Aj poslednú námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.4 V časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd hodnotí prerokúvanú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

3. V sťažnostnom petite sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vysloviť aj porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného čl. 10 dohovoru. Základné právo na slobodu prejavu i právo na slobodu prejavu zaručené dohovorom je možné považovať za práva hmotnej povahy.

Ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a porušenie práva podľa čl. 10 dohovoru, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

4. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa predostretými v petite jeho sťažnosti (uplatnené finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011